

Don Juan vallomása

DIVÉKI GYULA⁸

Az édes órát, röpke élvezet,
Bár gyorsan elmulik
S utána sívárabb az élet,
Én áldom síromig.

A pillanatnyi üdvnek ára
Akármily hosszú kín:
Én, emlékezve mámorára,
Kivánom azt megint’.

Pillangó-szárnya van a kéjnek:
Egy érintés – s le hull;
Mi gondja erre a lepének,
Ha méztül ittasul?

Sirattam én a percnék üdvét,
Sirtam, hogy vége van;
De másnap rajta csüngtem ismét,
Feledve, boldogan.

És nem riaszthat semmi vissza,
Se bűnhődés, se gond.
Ki a nektárt remegve issza,
Ha fogyni kezd, – bolond!

A szívnek ah, a röpke mámor
A legdrágább gyönyör,
Melyért leghosszabb szánom-bánom,
Legfájóbb vád gyötör!

(Pikáns Lapok, 1885. június 28. 26. sz.)

⁸ Rudnyánszky Gyula (1858–1913) költő, hírlapíró, szerkesztő írói álneve. 1905-ben Amerikába vándorolt, de 1912-ben hazaköltözött. Reviczky közeli barátságban volt vele.